

майбутніх жертв торгівлі людьми), а також особи – приборкувачі жертв, для підготовки їх до експлуатації або утримувач конспіративної квартири.

Під час аналізу мереж, розглядаючи певні організації, що займаються торгівлею людьми, необхідно також вивчати природу соціальних взаємозв'язків, ступінь залежності членів організації, що лежать в її основі (сімейні, кланові або етнічні зв'язки). Дана інформація може бути покладена в основу версій розслідування злочинів, пов'язаних з торгівлею людьми, що в свою чергу може сприяти їх розкриттю.

Підсумовуючи вищенаведений матеріал скажемо: розуміння структури і природи соціальних зв'язків у організаціях, що здійснюють торгівлю людьми, може надати інформацію правоохоронним органам для попередження або ліквідації злочинного бізнесу торгівлі людьми.

ПРОБЛЕМАТИКА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЯК СУБ'ЄКТІВ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ ТА УСТАНОВ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Богацька Анна Володимирівна, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ *Науковий керівник:* доктор юридичних наук, професор, директор навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Колб О.Г.*

Громадські організації як суб'єкти запобігання злочинам в установах виконання покарань регламентують свою діяльність як нормами міжнародного, так і національного законодавства. Зокрема, важливість громадського контролю передбачено у Мінімальних стандартних правилах поводження з ув'язненими, де зазначено, що Генеральний секретар має право на рівні із державою та урядовими організаціями просити також і в неурядових (громадських) організацій інформацію щодо моніторингу стану дотримання та виконання цих Правил [1].

КВК України законодавчо закріпив повноваження об'єднань громадян, релігійних та благодійних організацій, зазначивши в статті 25 їхні права щодо надання допомоги органам та установам виконання покарань у виправленні засуджених і проведенні соціально-виховної роботи [2]. А одним із способів забезпечення громадського контролю передбачив створення спостережних комісії, які контролюють дотримання прав засуджених під час виконання кримінальних покарань.

Однак, незважаючи на нормативне закріплення діяльності громадських організацій в УВП, важливим елементом щодо їхнього ефективного функціонування є безпосередня взаємодія із установами виконання покарань, а особливо щодо впровадження заходів, спрямованих на запобігання злочинної діяльності засудженими та забезпечення дотримання їх прав.

На жаль, на законодавчому рівні не передбачено нормативних документів, які б безпосередньо регулювали таку взаємодію між громадськими організаціями та УВП, хоча науковці звертають увагу на необхідність та важливість доопрацювання законодавства у цій сфері.

У ст. 5 Закону України «Про державну кримінально-виконавчу службу» лише зазначено, що Державна кримінально-виконавча служба України взаємодіє з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями відповідно до законодавства [3]. При цьому, будь-якого розширеного трактування такої взаємодії у законодавстві ми не спостерігаємо.

Натомість, науковці намагаються знайти шляхи вирішення цієї проблеми, зазначаючи причини необхідності такої взаємодії. Так, Матвій А. П. наводить наступні причини: 1) спільність частини цілей і задач взаємодіючих структур, держави і суспільства в цілому; 2) їх різна компетенція і ступінь впливу; 3) необхідність максимального використання наявних в їх розпорядженні сил і засобів, авторитету і впливу; 4) досягнення суспільством певного рівня розвитку, що характеризує його як демократичне громадянське суспільство; 5) включеність інститутів громадянського суспільства в діяльність державних структур та «прозорість» діяльності останніх; 6) пріоритет загальновищих гуманістичних цінностей, міжнародно-правових норм для держави і суспільства [4, с. 32].

В свою чергу, Гречанюк С. К. дає визначення такої взаємодії, вказуючи, що це постійні, об'єктивно обумовлені природою правової держави взаємовідносини органів та установ Державної кримінально-виконавчої служби України з інститутами громадянського суспільства в особі неурядових організацій, які відбуваються за спільним задумом (планом), узгоджені за завданнями, напрямками, часом і способами дій для досягнення важливої соціальнозначимої мети – підвищення ефективності виконання кримінальних покарань на гуманістичних, демократичних засадах і корекції злочинних проявів у суспільстві [5, с. 524].

Виходячи із наведеного визначення взаємодії громадських організацій як суб'єктів запобігання злочинам із УВП, можна виділити два основних етапи такої взаємодії. Перший етап включає узгодження дій та напрямків діяльності щодо запобігання злочинам в УВП, їх регламентацію та правове закріплення у локальних нормативних актах. Другий етап пов'язаний із безпосередньою діяльністю громадських організацій та УВП, що включає в себе здійснення заходів для дотримання прав засуджених, запобігання злочинності та зміцнення правопорядку.

Для реалізації такої ефективної взаємодії необхідно удосконалити законодавство України, де деталізувати саму процедуру взаємодії громадських організацій, які здійснюють свою діяльність в УВП та самих УВП, передбачивши етапи взаємодії та розширивши права громадських організацій щодо здійснення моніторингу за дотриманням прав засуджених, безперешкодного отримання інформації щодо додержання законності в УВП та надавши їм правову можливість оперативного реагування у разі виявлення такого порушення.

Список використаних джерел:

1. Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями: прийняті 1-м Конгресом ООН з питань запобігання злочинності та поводження з правопорушниками в м. Женеві 30.08.1955р. // Інтернет ресурс: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_212
2. Кримінально-виконавчий кодекс України від 11.07.2003 № 1129-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. - №3-4. – Ст. 21.
3. Закон України «Про державну кримінально-виконавчу службу» від 23.06.2005 № 2713-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. - №30. – Ст. 1214.
4. Матвеев А.П. Теоретические и организационно правовые аспекты взаимодействия уголовно исполнителной системы с общественными объединениями: Дис. канд. юрид. наук. – М.: РФБ, 2005. – Ст. 211.
5. Гречанюк С. К. Організації взаємодії органів та установ державної кримінально-виконавчої служби України з неурядовими інституціями // Держава і право. – 2011. - №51. – 523-528 с.

ЩОДО ДЕЯКИХ ПРИЧИНАХ ВИНИКНЕННЯ СЛІДЧИХ ПОМИЛОК ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ

Абушов Теймур Аловсат огли, здобувач кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Семенов В.В.*

Негативний вплив слідчих помилок на результати розслідування у кримінальному провадженні, або проведення окремої слідчої дії, в тому числі і обшуку, зумовлює необхідність активізації боротьби з ними.

Для усунення та нейтралізації негативних результатів слідчих помилок під час обшуку слід встановити причини виникнення помилок. В першу чергу доцільно здійснити розподіл причин вчинення слідчих помилок на суб'єктивні та об'єктивні [1, с. 381].

Виникнення суб'єктивних підстав помилок зумовлюється в основному негативними якостями особи слідчого, недостатнім рівнем його професійної підготовки.

Суб'єктивні причини залежать від властивостей особи слідчого, його професійних умінь і навичок. До суб'єктивних причин виникнення помилок можна віднести відноситься досвід і недостатній рівень професійної майстерності слідчого. Проте вольовий самоконтроль за своєю поведінкою в ході розслідування, аналіз власної мотивації ухвалення рішень, знання суб'єктивних причин помилок надають можливість слідчому не допустити їх виникнення.

Цей перелік дослідники доповнюють наступними моментами: низький рівень ділових якостей слідчого; відсутність належних моральних, а також